

funnet tages Hensyn til det Arbeide, der ydes som Vederlag for den i det enkelte Tilfælde ydede Afgift, og dette Arbeides Nyttevirkning for den, som betalte Afgiften. Kommissionen har nu antaget, at naar der er Spørgsmaal om at udrarbeide en ny Ordning for Erlægningen af Afgiften af de i Retspleien forefaldende Forretninger, maatte Opgaven stilles noget anderledes. Det er vistnok naturligt, at de, der nyde Godt af de Fordele, som Benyttelsen af Retspleiens Organer medføre, ikke fritages for heraf at svare en Afgift. En saadan Afgift har først og fremmest den Betydning, at den skal sikke mod en overdreven Benyttelse af Retspleiens Organer og i Særbeleshed danne en Modvægt mod Processyge. En særegen Betydning i saa Henseende faar endelig Afgifterne for den borgerlige Retspleie derved, at Forpligtelsen til at udrede Procesomkostningerne ifølge Reglen i Udkast til Lov om den borgerlige Retspleie § 134 er opstillet som et Middel mod Misbrug af Procesforhandlingens frie Former, og det kommer selvfølgelig an paa at gjøre den Garant, man derigjennem skal have, tilstrækkelig virksom. Men endog bortset herfra, er det formentlig naturligt, at Statskassen i Afgifterne af Retspleien søger noget Vederlag for det særlige Arbeide, som paalægges Retspleiens Organer, og den særlige Nytte, som ydes af dem, gjennem en Afgift, der udredes af den, hvem Arbeidet kommer til Gode, og som forsaavidt med Føie bliver at aspassé efter Omfanget af det Arbeide og af den Nytte, der er ydet. Men udover den saaledes antydede Grændse bør der formentlig ikke tillægges Afgifterne af Retspleien en finantseel Karakter, om der end i saa Henseende kan gjøres Undtagelse for visse Forretningers Bedkommende, hvor særlige Grunde gjøre sig gjældende, som t. Ex. ved Afgifterne af Thinglæringsvesenet. Ved at stille Opgaven saaledes er det klart, at Kommissionen maatte komme til en Ordning, der, endog uden Hensyn til, at de frivillige Auktioner efter Proceslovens Løse ophøre at være Rets handlinger, og at allerede dermed en ikke uvæsentlig Indtægtskilde for Statskassen gjennem Retspleien vil bortfalde, ikke giver en saa stor Indtægt som Sportelreglementet af 1814. Men vi have været overbeviste om, at dette maa have været forudsat som Følge af en Reform paa dette Gebet, og at det fra alle Sider maa have været en Forudsætning, at man, saasnart man kom til at staa ligeoverfor Spørgsmaalet om at afløse Sportelreglementet af 1814, nødvendigvis maatte komme til finantseelle Offre, idet de Forudsætninger, til hvilke Sportelreglementet af 1814 støtter sig, — Retsbetjentenes Lønning ved Sporiser og Statskassens yderligere Trang — tilbøielig forlængst ere bortfaldne.

Endv angaar Ordningen af Stoffet i Udkastet skal bemærkes, at første Affnit indeholder de almindelige Regler, som ere anvendelige paa samtlige Retsafgifter, hvor ikke Andet udtrykkelig er

bestemt. I andet Affnit omhandles Retsafgifterne i den borgerlige Retspleie, i tredje Retsafgifterne i Straffesager, i fjerde Betalingen for Udskrifter og Attester, i femte Betalingen for Forkyndelser og Op læsning ved Kirkeførerne samt til Vidner ved Rets handlinger, Syns- og Skjøns mænd, medens endelig sjette Affnit indeholder de fornødne Slutningsbestemmelser.

Forste Affnit.

Almindelige Bestemmelser om Retsafgifter.

Den første Fordring, der maa stilles til en Afgiftslov, er formentlig den, at der ved samme gives udtømmende Regler for, i hvilke Tilfælde og med hvilket Beløb Afgifterne skulle erlægges. En analogisk Anvendelse synes deslige Regler lidet egnede til. Grunden hertil er ikke blot den, at den Embedsmand, som har at opkræve Afgifterne, hurtig og let bør kunne være paa det Stene med, om Afgift skal erlægges og da med hvilket Beløb, men Parterne selv bør ogsaa uden Vanskelighed kunne forud beregne Afgifterne og eventuelt kontrollere den rigtige Anvendelse af Loven. Det er som Følge heraf i § 1 bestemt, at Retsafgifter for Fremtiden kun skulle erlægges i de i Loven angivne Tilfælde, og med de i samme fastsatte Beløb, ved hvis Fastsettelse man derhos har havt for Øie, at de skulle træde i Stedet for alle de Afgifter og Byrder, som nu hvile paa Retspleien. Der vil selvfølgelig ikke blive Tale om ved Siden af disse Afgifter at opkræve andre, som nu erlægges i visse Tilfælde foruden Retsgebyrerne t. Ex. den Udelse til Justitskassen, som i Genhold til Fdg. ang. en Justitskasses Indretning af 23de Decbr. 1735 §. 11 af Højesteret altid paalægges den Rådende. Ogsaa Stempelafgiften af saadanne Dokumenter, der ikke have anden Betydning end som Aktstykker i Retspleien, har man troet at burde opheve, jfr. Udkastets § 102, og det saameget mere, som man i ethvert Tilfælde ikke kunde lade Stempelovens Forskrifter om Stempeling af Dokumenter vedrørende Retspleien, forsaavidt angaar Doms sager, henstaa urørte, da dette vilde medføre Ulig hed, naar en Sag i Genhold til Udkastet til Lov om den borgerlige Retspleie Sjette Affnit Kap. III. undtagelsesvis udgik til skriftlig Behandling. De Bestemmelser i Lov om Brugten af stemplet Papir af 19de Februar 1861, som vilde blive berørte af Ovenstaaende, ere Reglerne i § 71 med Undtagelse af Bestemmelsen om Stempelingen af Taxationsforretninger, der foretages efter Udmeldelse af Dvirigheden, og i § 72, undtagen forsaavidt angaar faste Giendomme. Derimod er det selvfølgelig ikke Mening, at denne Stempelfrihed skal kunne benyttes til Omgaaelse af Stempe lløvens øvrige Regler, hvorfor Reglen i sammes §